

§. 1.

RESURGERE, quod conflatur ex particula RE, sæpius iterationem quandam significante, & verbo SURGERE, nihil aliud esse videtur, quàm iterum surgere; & porro RESURRECTIO nihil aliud fuerit, quàm ITERATA SURRECTIO. Unde Ambrosius lib. de fide Resurr. cap. 19. *Hæc, ait, est resurrectio, sicut verbi ipsius sono exprimitur, ut, quod cecidit, hoc resurgat, quod mortuum fuerit, reviviscat.* Et Damascenus l. 4. de Orthodoxa fide c. 28. *ἀνάστασις ἐστὶ δευτέρως ἢ πρῶτον ὄντος, i. e. resurrectio est altera (secunda, iterata) ejus, quod ceciderat, statio.*

§. 2.

Ut vero aliquid RESURGERE dicatur, sequentia videntur requiri: (1) *ut antequam resurgat, non stet.* Idem enim simul stare & resurgere nequit, & resurrectio non est, nisi non stantis. (2) *Ut tamen ante aliquando revera steterit.* Quod nunquam fuit, potest fieri, si non sit *ἐκ τῶν ἀδυνατῶν*, quod nunquam stetit, potest surgere; interim quod nunquam ante stetit, non potest iterum SURGERE, h. e. RESURGERE. Unde Tertullianus de resurr. carnis p. m. 76. *Non, ait, resurgit, nisi quod fuit.* (3) *Ut novam, à priori, quam olim habuit, stationem, sive surrectionem acquirat.* Quo sensu Radulphus, Flaviacensis, Monachus, qui viginti in Leviticum libros reliquit, lib. 8. c. 6. ut habetur apud Canturiatores Centur. 10. c. 4. p. 246. *Resurrectionem dicit esse novam post mortem vitam.* (4) *deniq; requiri videtur identitas suppositi, ut nempe idem sit suppositum. & quod olim stetit, & hæcenus non stat, & per iteratam surrectionem resurgit.* Reflectit quippe particula RE ad identitatem suppositi olim stantis, & nunc novam stationem, per iteratam surrectionem, acqvirentis. Ex variis vero identitatis rationibus utramque hic paginam facit illa, quæ dicitur alias *identitas numerica*, quæ innum perfectissimumq; identitatis gradum constituit. Licet enim & flores dicantur resurgere, quia, quamvis non iidem numero reflorescant, qui ante annum oculos paverant, iidem specie, exacto

A 2

aunuo